

morin,« sie e. »Breuvvur o e færa nori heja æ fovva okkun nagra lundar,« siir han. »Færi frie,« sie e.

E inater. Ettetjemer mæver vi fujrknappavun brovgun, sedir se á brujdjena, tegir pinkehænes á knæje, o siir: »okke-meerin er gover vi tje.« »Djemmæ sugir,« siir pinkehænes. »Ajontje,« siir hin. »I am-mefåa figer,« siir pinkehænes. »Trydla-bydn gråda ettir kvonnun á jovlen,« siir hin. So tjemur Trönde innastestove. »Vore-sum robbuksir tyvv hevur o kobbasjins-klassek vi,« siir tan, fir vær komin in. »Kvör er hæsin mævurin,« siir Trönde vi me. »Spiran,« sie e. »Kvör er tú sjálver,« siir hin. »E ere Tróndur vi li,« siir han. »Ydl tjenna kråge, kråga tjennir ongan,« siir hin. Uppater tjemur mæver in. »Govandæh,« siir han. »Ertú estringur,« siir Trönde. »Nåi, e eri Naringur, e eri fæhrin hājman-ifra ujdjar« Sum e side o skrive, tjemur »Rukkete« o siir, æd e måtte helder skriva, sum gamle Skrödar skrivaje. »Du-itje,« sie e. »Jæ, hær ligger mappa såle,« seje Danna,« sigur »Rukkete«, »tyvv heje kunna tæ, heje tyvv lisi uj Vangeliebovdjene kjå mapmover.

Nú heave e haft Strui eav ea lesa adlan Mateus o heave Hidling aa qussi tea Skrivingleaje er. E suiggji ea tea er himlaqvuidir Munur aa tui o tui, e heavi skriva fir. Gowwur Meavur veav, gamle Skrödar, o Föringar eri sjaalvir Skjildin ui ea tatr heava lisi so luide ui Mateuse kjå honum.

Nú kjemur idla Bidla o sijur, ead e skeal ikkji fåast vi ea skriva so, tui hetta er ougämalt.

Jä, nytt skäl tä vera, o cemor öjin ä me, so zevist e ikce, firr än e ere upisetre, sum gomol lamboka. — Vanlukkuty! nú sior mävör myn, ät hetta läje duor ikce.

Nu hevor Bekjil y sjeljakösti sagt mär, ät e skulde häldor skriva, sum tä sömor se fire män, sum ero »aldor upp vi móor-mjölck«. Ymārgjen sete e me ä skriva til mynar vinir o inskja taimun aina glejeliga jölar.

Best sum e site vi púl o stry kemor gamla Gurin o sior tyindir: Ysor er y Kjöbinhavn o Föringar här doygga idla y kulda, o tä er spädl. Ysor man aiseni vera y Yslandi o tä er väl firi Ysleningar. Aisene sior hon mär kvusso tey ero farin ä skriva y felänun og y »Föringatyinde«.

Ta er ta broytta skrivingsarlage, o ta er ikkje ov tyliga at læra seg ta rætt. Eg vilde fegin skriva naka sum aingjin vait, men ta vait eg, sum viteligt er, ikkje sjálvur. Lat meg skriva um aina fer, tá alt fólk hevje aitt mál. Tá fóro tair at gjera aitt torn, sum skulde rökka upp til himmals, men ain ropte kálk, og annar ropte stain, og har kom ainkje skjil á. Syane hevor kvört bigdarlag sytt mál.

Nú föstan kom nær firi hond, siur gamla Marjin mær, at ta broytta skrivingsarlagi blaiv bött solaiis, sum ta aigir at vera skriva og adlar bökur aiga at vera prent-ajar solaiis, og solaiis er ta besta skrivingsarlag, sum er lætt at lesa. Hevji ta vere kjent av ödlun, so hevji aingjin i verini vilja haft naka anna. — Nú kjemur Meja o siur, at felagi heldur ikki vil vita av hesun laginun. Nåi, nai, nai! nú fari eg at ilskast. Tey sussa meg öra y hövd-inun.

Nyv attaná alt mujt struj tjemur »Gunnar fire vestan fjadl, o vil hæva me til æd læra me æd skriva etter Sjyvrakvæje. Naj, sie e: »Tæ er Ujslankst! Tæ hæve e sjálv hort Hænes sia. Naj, tvuj for ov-lukkan! Ondjin skæl fåa me til æd hidja æt tuj. E vil itje hæva næka vi Ujslankst æd djera. Onga spennetrodje vilja vit hæva til mövvermåle. O tæ sie e, æd fåje e itje lov æd skriva efter mujnen hödde, so skæl ondjin sujdja me nema pen atter, tæ love e so dujrt.

Vinkonan.

Tá, ið djór skula avlivast, royna fólk fyri tað mesta at pína tey so lítið, sum gjörligt kann vera, ella, sum tey siga, at »drepa tey uppá ein kristuligan máta«. Seyður verður her um vegir mōnustungin sum skjótast, tá ið hann verður svævdur, og onnur djór verða alt sum oftast skotin. Tað kann ikki sigast annað, enn skjóting er góður máti, tí tá fær djórið stutta pínu, deyðin kemur »sum eitt skot« — at siga, tá ið tað er rættur maður, sum loysir skotið.

Öll kenna ein gamlan tátt við niður-lagnum: »Hann skeyt hundin í trýnið«. Harav læra vit, at eingin eigur at lova óvitum og dylhövdum til at avliva djór. Fyri at gera hetta skilligari, so lat okkum fáa framm fyri okkum eitt nýggjari bílæti.

Maður átti ein avgamlan hund, sum hann hevði verið so góður við, at hann ikki troystaði sær til at forgera honum við eignum hondum. Har kom tá ein, sum beyð sær til at avliva hundin. Omankastaður